

Sygn. akt IIK 520/15

Ds. 949/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09.12. 2015r

Sąd Rejonowy w Zakopanem Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Janusz Kukła

Protokolant sek. sąd. G. P.

przy udziale Prokuratora (...) M. J.

po rozpoznaniu dnia 09.12.2015r sprawy

S. Ł.

urodz. (...) w Z.

s. T. i Z. z d. O.

oskarżonego o to , że :

w okresie 21 maja 2014 roku do 14 lipca 2015 roku w Z., rejonu (...), uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy Ustawy oraz prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 6 grudnia 2012 roku, a wydanego w sprawie o sygn. akt III RC 6/12, obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie córki L. Ł., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

to jest o czyn z art. 209 § 1kk

I. uznaje oskarżonego S. Ł. za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu stanowiącego występki z art. 209§1kk i za to na mocy art. 209§1kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 627kpk zasądza od oskarżonego S. Ł. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 (stu dziewięćdziesięciu) złotych, w tym kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty sądowej.

Sygn. akt II K 520/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 09 grudnia 2015 r.

S. Ł. oskarżony został o to, że w okresie 21 maja 2014 roku do 14 lipca 2015 roku w Z., uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy Ustawy oraz prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 6 grudnia 2012 roku, a wydanego w sprawie o sygn. akt III RC 6/12, obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie córki L. Ł., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to jest o czyn z art. 209 § 1kk.

Dokonując subsumpcji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie do wyżej wskazanego przepisu prawnego należy stwierdzić, iż w świetle znamion art. 209 § 1 kk nie zachodzą wątpliwości co do tego, że zachowanie oskarżonego S. Ł. stanowiło wymagane przez ustawę „uporczywe uchylanie się” od łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej. Świadczy o tym forma winy - oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że pomimo świadomości ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec córki nie podejmował on jakichkolwiek istotnych wysiłków, by skontaktować się z dzieckiem, dać mu wsparcie i pomoc w codziennej egzystencji. Co więcej pomimo tego, że oskarżony posiadał środki na pokrycie świadczeń alimentacyjnych, nie łożył na utrzymanie córki. Brak wątpliwości także co do tego, że oskarżony nie wypełniał ciężącego na nim obowiązku przez dłuższy czas, a co za tym idzie jego zachowanie było uporczywe. Zachowanie oskarżonego naraziło jego córkę na bezpośrednie niebezpieczeństwo niemożności zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb, ponieważ matka oskarżycielki posiłkowej znajdowała się w trudnej sytuacji i w związku z nagannym postępowaniem oskarżonego zmuszona była korzystać z pomocy Funduszu Alimentacyjnego. Należy jednoznacznie przyjąć, że uchylanie się przez oskarżonego od obowiązku alimentacji miało charakter uporczywy. Przez „uporczywość” rozumie się zachowanie długotrwałe, powtarzalne, nacechowane złą wolą i nieustępliwością. W taki właśnie sposób zachowywał się oskarżony.

Oceniając całokształt zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, ze szczególnym wskazaniem na treść zeznań A. P. , zgromadzoną w sprawie dokumentację w postaci odpisów orzeczeń sądowych, odpisu aktu urodzenia oskarżycielki posiłkowej, sąd uznał S. Ł. za winnego tego, że w okresie 21 maja 2014 roku do 14 lipca 2015 roku w Z., uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy Ustawy oraz prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 6 grudnia 2012 roku, a wydanego w sprawie o sygn. akt III RC 6/12, obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie córki L. Ł., przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co stanowi przestępstwo z art. 209 § 1 kk.

Wina oskarżonego w tym zakresie nie budzi wątpliwości.

Co do wymiaru kary:

Sąd uznając oskarżonego S. Ł. za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu, stanowiącego występki art. 209§1kk, na mocy powołanego przepisu przy zastosowaniu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Za okoliczności obciążające sąd uznał w szczególności wielokrotną karalność oskarżonego. Oskarżony dopuścił się szeregu występków przeciwko różnego rodzaju dobru. Karany był bowiem nie tylko za przestępstwo nie alimentacji (vide odpis wyroku z dnia 30 września 2015 r. – k. 57) ale również za występki z art. 178a§1 kk, 190§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk, art. 216§1 kk oraz przeciwko mieniu bo z art. 280§1 kk, 278§1 kk, 284§2 kk. Oznacza to, że należy on do osób zdemoralizowanych, które nie przykładają należytej uwagi do przestrzegania porządku prawnego. Za okoliczności obciążające ponadto sąd uznał fakt, iż oskarżony od samego początku, niemal od urodzenia dziecka, nie tylko uporczywie uchylał się od wykonywania na rzecz jego córki obowiązku alimentacyjnego, pomimo istnienia obiektywnej możliwości ku temu, narażając ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo niemożności zaspokojenia jej podstawowych potrzeb, ale również zaprzeczał swojemu ojcostwu co powodowało konieczność ustalenia ojcostwa oskarżonego na drodze sądowej. Nie można nie dostrzec, że łożenie na utrzymanie własnych dzieci należy do kategorii obowiązków elementarnych, a nie wyszukanych, a uchylanie się od takich obowiązków powoduje znaczną krzywdę po stronie osób uprawnionych.

Za okoliczność łagodzącą sąd uznał natomiast fakt przyznania się przez S. Ł. do winy. Oczywistym jednak jest, że samego faktu przyznania się do winy przez oskarżonego nie należy przeceniać, bo charakter okoliczności jednoznacznie wskazywał, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Oceniając stopień winy oskarżonego należy zauważyć, że jest on osobą dojrzałą, od której można oczekiwać odpowiedniego poziomu rozwoju intelektualnego i która winna zdawać sobie sprawę z tego, że uporczywe uchylanie się od wypełnienia ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego stanowi przestępstwo. Dodać należy, że analogiczne

zachowania w postaci uporczywego uchylania się od obowiązku alimentacyjnego należą do powszechnych. Tym bardziej więc takie zachowania muszą napotkać należytą reakcję. Rozważając kwestię stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, sąd miał na uwadze wskazania ustawodawcy zawarte w przepisie art. 115 § 2 kk. Wskazać należy na istotną okoliczność, która sprawia, że czyn oskarżonego cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości, a mianowicie, iż oskarżony nigdy nie przekazał na rzecz swojej małoletniej córki żadnych środków pieniężnych, nie wspomagał jej także w jakikolwiek inny sposób oraz nie był obecny w jej codziennej egzystencji. Na niekorzyść oskarżonego należy poczytać i to, co wynika z zeznań świadka A. P., że oskarżony nie tylko nie łożąc na utrzymanie małoletniego dziecka i nie utrzymując z nim samym i jego matką żadnych kontaktów, nie wykazał nawet w najmniejszym stopniu elementarnego zainteresowania losem dziecka, chociażby poprzez zapytanie o stan zdrowia dziecka czy jego samopoczucie. Ponadto nie można nie dostrzec nadużywania przez oskarżonego alkoholu, jakiego jak to wynika z zeznań świadka A. P. cyt. „zawsze nadużywał”.

Zatem, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze podniesione powyżej okoliczności obciążające i łagodzące, zwłaszcza w postaci wysokiego stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, ale także przyznania się do winy. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i zgodna wymogami, o jakich stanowi art. 53 kk.. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia jego winy i zapobiegnie jego powrotowi do ponownej kolizji z normami prawa oraz spełni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uświadomi konieczność przestrzegania norm prawnych i nieopłacalność ich naruszania. Zdaniem Sądu nie zachodziły w niniejszej sprawie wyjątkowe okoliczności, które mogłyby skutkować zastosowaniem wobec S. Ł. dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Przeciwno takiemu postąpieniu przemawia postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia. Nie można stracić z pola widzenia, o czym powyżej wspomniano, że oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany. Powyższe przekonuje, że czyn, którego dopuścił się oskarżony, poddany osądowi w niniejszej sprawie nie był ani incydentalny, ani odosobniony, natomiast sam oskarżony nie wykazuje żadnego poszanowania dla obowiązujących norm prawnych. Jak już wspomniano oskarżony miał świadomość ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, który w sposób nieusprawiedliwiony i bezprawny zlekceważył. W przekonaniu Sądu, przedstawione argumenty nakazywały orzeczenie wobec oskarżonego kary w takim wymiarze.

Ponadto na zasadzie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego S. Ł. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 złotych, w tym kwotę 120 złotych tytułem opłaty sądowej. Przesłanki, o jakich stanowi art. 624 § 1 kpk, mogące skutkować zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania nie zachodzą. Co prawda oskarżony podaje, że utrzymywał się z prac dorywczych z zarobkiem około 600 złotych miesięcznie, to jednak zauważyć należy, że wykonywał generalnie biorąc dobrze płatne prace, czy to przy wycince drzewa w lesie (k. 35/2), czy jako pracownik budowlany (k. 39), czy też jako operator koparki w firmie budowlanej (k. 36). Ponadto, jeżeli oskarżony dysponuje pieniędzmi na zakup spożywanego w nadmiarze alkoholu to tym bardziej jest wskazane aby z uwagi na kierunek rozstrzygnięcia, poniósł koszty względem Skarbu Państwa we własnej sprawie.

Przewodniczący